

JA 2015/13

JA 2015/13, Rechtbank Gelderland, 19-11-2014, ECLI:NL:RBGEL:2014:7273, C/05/263795/HA ZA 14- 260, (annotatie)

INHOUDSINDICATIE

Arbeidsongeschiktheidsverzekering, Einde dekking, Uitleg

GA DIRECT NAAR

- [Samenvatting](#)
- [Uitspraak](#)
- [Beslissing/besluit](#)
- [Noot](#)

GEGEVENS

Instantie	Rechtbank Gelderland zp Arnhem
Datum uitspraak	19-11-2014
Publicatie	JA 2015/13 (Sdu Jurisprudentie Aansprakelijkheid), aflevering 1, 2015
Annotator	•mr. dr. E.J. Wervelman
ECLI	ECLI:NL:RBGEL:2014:7273
Zaaknummer	C/05/263795/HA ZA 14-260
Overige publicaties	• Rechtspraak.nl (ECLI:NL:RBGEL:2014:7273)
Rechtsgebied	Goederen- en verbintenissenrecht
Rechters	•mr. Graat [Eiser] te [plaats], eiser, advocaat: mr. U. Santi te Waalwijk, tegen naamloze vennootschap Achmea Schadeverzekeringen NV te Apeldoorn, gedaagde, advocaat: mr. H.E. Foudraine te Apeldoorn.
Partijen	Partijen zullen hierna [eiser] en Achmea genoemd worden.

SAMENVATTING

Tussen partijen is een arbeidsongeschiktheidsverzekering afgesloten met als gewenste dekking een eindleeftijd van 60 jaar. Het polisblad bepaalde dat de dekking zou eindigen op 8 september 2010, zijnde de dag waarop verzekerde 60 jaar werd. Verzekerde betoogde aan de hand van de correspondentie die met verzekeraar was gevoerd dat de verzekering per die datum was verlengd. De rechtbank deelt die opvatting niet, nu tussen partijen vast stond zij bij aanvang van de verzekering overeen waren gekomen dat de verzekering zou lopen tot de 60ste verjaardag van verzekerde op 8 september 2010. Dat had verzekerde ter comparitie ook erkend. Verzekeraar heeft in de polisbladen ook steeds aangegeven dat (de dekking van) de verzekering op die dag zou eindigen.

UITSPRAAK

1. De procedure

(...; *red.*)

2. De feiten

2.1. [Eiser], geboren op [geboortedatum], thans 64 jaar oud, heeft in 2001 bij Interpolis Schade N.V., een rechtsvoorgangster van Achmea, (verder: Achmea) een arbeidsongeschiktheidsverzekering (verder: de verzekering) afgesloten.

2.2. In het op 14 februari 2001 door [eiser] ondertekende aanvraagformulier heeft [eiser] onder het kopje “gewenste dekking” een “eindleeftijd” van 60 jaar aangekruist.

2.3. In het dossier bevinden zich door Achmea aan [eiser] gezonden verzekeringsbewijzen d.d. 1 juni 2008 en 13 maart 2010. In deze verzekeringsbewijzen staat, voor zover van belang, het volgende:

“(…)

contractduur 3 jaar

einddatum contract 7 september 2010. Op deze einddatum verlengen wij dit contract automatisch met 3 jaar.

(…)

dekking Arbeidsongeschiktheid

(…)

Deze dekking eindigt op 8 september 2010.

Dit is de dag waarop verzekerde 60 jaar wordt. (...)”

2.4. In de op de verzekering van toepassing zijnde algemene voorwaarden is, onder meer, het volgende opgenomen:

“*art 1 Begrippen*

In deze voorwaarden wordt verstaan onder:

(…)

e. eindleeftijd

de op het verzekeringsbewijs genoemde leeftijd van de verzekerde waarop het recht op uitkering eindigt, en waarop in ieder geval de dekking eindigt.

(...)

art 15 Einde van de uitkering

1. (...)

2. Het recht op uitkering eindigt op de dag waarop de verzekerde de op het verzekeringsbewijs genoemde eindleeftijd bereikt.

(...)

Art 28 Einde van de verzekering

1. (...)

2. Deze verzekering eindigt op de dag waarop de verzekerde de op het verzekeringsbewijs genoemde eindleeftijd bereikt.”

2.5. Op 1 oktober 2008 is (de toen 58 jarige) [eiser] arbeidsongeschikt geworden. [Eiser] heeft in de periode van 1 oktober 2008 tot 8 september 2010 van Achmea op grond van de verzekering een uitkering wegens arbeidsongeschiktheid ontvangen.

2.6. In een aan [eiser] gerichte brief van Achmea van 23 maart 2010 staat, onder meer, het volgende:

“(...) U heeft bij ons een arbeidsongeschiktheidsverzekering. Van uw advocaat, de heer Santi, hebben wij een brief ontvangen waarin staat aangegeven dat bij u enige verwarring is over de einddatum van het contract. Graag reageer ik hierop.

De arbeidsongeschiktheidsverzekering heeft een contractduur van 3 jaar. Op uw polis is de contractsvervaldatum 7 september 2010. Op deze datum wordt het contract op uw arbeidsongeschiktheidsverzekering automatisch verlengd. Dat u een uitkering ontvangt heeft geen gevolgen voor de contractduur. Ook na 7 september wordt de uitkering, indien u hier recht op heeft, uitbetaald. (...)”

2.7. Bij brief van 27 augustus 2010 deelt Achmea het volgende mede aan [eiser]:

“(...) Op 8 september 2010 wordt u 60 jaar. Dit heeft gevolgen voor uw arbeidsongeschiktheidsverzekering. In deze brief vertel ik u meer hierover.

U heeft recht op een uitkering tot 8 september 2010. Deze laatste betaling heb ik aan u overgemaakt en staat binnen enkele dagen op uw rekening. (...)”

2.8. In een aan Achmea gerichte brief van 7 september 2010 van (de advocaat van) [eiser] staat, onder meer, het volgende:

“(...) U deelt aan cliënt mede, dat door het bereiken van de 60-jarige leeftijd cliënt geen aanspraak kan maken op een uitkering krachtens de bij Interpolis afgesloten arbeidsongeschiktheidsverzekering.

Ik breng u in herinnering, dat bij schrijven d.d. 23 maart jl. aan cliënt is medegedeeld, dat de arbeidsongeschiktheidsverzekering een contractduur heeft van drie jaar. Op de polis is de contractsvervaldatum 7 september 2010. Op genoemde datum zal het contract automatisch worden verlengd. Ook na 7 september 2010 zou de uitkering worden uitbetaald.

Gezien de inhoud van genoemde brief, (...), maakt cliënt uitdrukkelijk bezwaar tegen stopzetting van zijn uitkering. (...)”

2.9. In antwoord op deze brief schrijft Achmea op 7 oktober 2010, onder meer, het volgende aan (de advocaat van) [eiser]:

“(…) Allereerst spijt het mij dat de brief van 23 maart 2010, van mijn collega acceptant [naam], voor verwarring heeft gezorgd bij verzekerde. In deze brief geeft zij aan dat ook na 7 september 2010 de uitkering, indien hier recht op is, wordt uitbetaald. Dit recht op uitkering is er helaas niet. Ik leg u uit waarom. (…)

Het verzekeringsbewijs geeft aan dat de dekking eindigt op 8 september 2010, de dag dat verzekerde de eindleeftijd van 60 jaar bereikt. (…)

De in de brief van 23 maart 2010 genoemde contractsverlenging doet niets af aan het feit dat het recht op uitkering eindigt per 8 september 2010. (…)

2.10. In een aan (de advocaat van) [eiser] gerichte brief van Achmea van 13 januari 2011, staat onder meer het volgende:

“(…) Vast staat dat uw cliënt op 14 februari 2001 een AOV heeft afgesloten met als gewenste einddatum van de verzekering het bereiken van de leeftijd van 60 jaar. Concreet houdt dat in dat per 8 september 2010 geen dekking meer bestaat. (…)

Daarnaast is het zo dat op alle verzekeringsbewijzen die gedurende de looptijd aan uw cliënt zijn verstrekt als einddatum van het contract c.q. de dekking 7 september 2010 wordt aangegeven. (…)
Daarbij is op de eindleeftijd van 60 jaar de premie afgestemd.

De brief van 23 maart 2010 waar u zich namens uw cliënt op beroept is onjuist in die zin dat daarbij door de acceptatieadviseur geen rekening is gehouden met de overeengekomen einddatum dekking per 8 september 2010. De acceptatieadviseur ging in haar reactie uit van de normale 3-jaarlijkse verlengingen zoals die tot op dat moment ook, conform de overeenkomst, telkens hebben plaatsgevonden. (…)

Dat de acceptatieadviseur op dat moment geen rekening heeft gehouden met de volgens de polis te bereiken eindleeftijd op 8 september 2010 was een omissie waarvoor aan uw cliënt inmiddels excuses is aangeboden. Dat kan echter niet als gevolg hebben dat uw cliënt aan die omissie enig recht kan ontlenen in de zin dat de dekking verplicht wordt voortgezet na 7 september 2010. (…)

Ik heb Interpolis op grond van hiervoor gaande daarom geadviseerd bij haar standpunt te blijven, hetgeen inhoudt dat aan de dekking van de AOV van uw cliënt, en bijgevolg aan de uitkering, per 8 september 2010 een einde is gekomen. (…)

2.11. Bij brief van 24 september 2013 heeft (de advocaat van) [eiser] aan Achmea medegedeeld dat binnen afzienbare tijd een procedure zou worden geëntameerd.

2.12. Achmea heeft bij brief van 9 oktober 2013 aangegeven op welk adres de dagvaarding betekend kan worden.

3. Het geschil

3.1. [Eiser] vordert, na wijziging van eis ter comparitie, dat de rechtbank bij vonnis, voor zover mogelijk uitvoerbaar bij voorraad:

I. voor recht verklaart dat de polis arbeidsongeschiktheidsverzekering van [eiser] is verlengd per 8 september 2010 tot 8 september 2015, althans tot 8 september 2013;

II. Achmea veroordeelt om aan [eiser] te voldoen een bedrag van € 141.070,63, te vermeerderen met de wettelijke rente daarover vanaf de dag der dagvaarding tot aan de dag der algehele voldoening;

III. Achmea veroordeelt om aan [eiser] per 1 april 2014 tot 8 september 2015 iedere maand de verschuldigde maandelijkse uitkering te voldoen conform de geldende polis tussen partijen;

IV. Achmea veroordeelt in de kosten van het geding.

3.2. [Eiser] stelt zich op het standpunt dat de verzekering per 8 september 2010 is verlengd. Primair, met vijf jaar, tot zijn vijftenzestigste verjaardag, subsidiair met drie jaar. Enerzijds omdat dit hem bij brief van 23 maart 2010 is meegedeeld door Achmea en anderzijds omdat hij op 8 september 2010 arbeidsongeschikt was en een uitkering wegens arbeidsongeschiktheid genoot. [Eiser] vordert een verklaring voor recht (onder I) en uitkering van het volgens hem aan hem toekomende bedrag op basis van de polis (onder II en III). In de dagvaarding heeft [eiser] becijferd dat hij in de periode van 9 november 2010 tot 1 april 2014 recht heeft op een bedrag van € 141.070,63 (onder II).

3.3. Achmea voert gemotiveerd verweer. Op de stellingen van partijen wordt hierna, voor zover van belang, nader ingegaan.

4. De beoordeling

Verjaring

4.1. Het meest verstrekkende verweer van Achmea komt er op neer dat de vordering van [eiser] is verjaard. Achmea voert aan dat sprake is van een tijdsverloop van meer dan drie jaar tussen haar brief van 13 januari 2011 (r.o. 2.10) en de uitreiking van de inleidende dagvaarding op 2 mei 2014 en werpt op dat de vordering van [eiser] daarom is verjaard. [Eiser] betwist dat sprake is van verjaring. Zijn advocaat heeft ter comparitie aangevoerd dat de verjaring is gestuit doordat ook na 13 januari 2011 nog is gecorrespondeerd tussen Achmea en (de advocaat van) [eiser]. Hij heeft in dit kader een aan Achmea gerichte (zich niet in het dossier bevindende) brief van 17 september 2013 genoemd, waarvan de ontvangst door Achmea is betwist, alsmede de later in het geding gebrachte brief van 24 september 2013 (r.o. 2.11).

4.2. Op grond van het bepaalde in artikel 7:942 lid 1 BW verjaart een rechtsvordering tegen de verzekeraar tot het doen van een uitkering door verloop van drie jaren na de aanvang van de dag volgende op die waarop de tot uitkering gerechtigde met de opeisbaarheid daarvan bekend is geworden.

Ingevolge artikel 7:942 lid 2 BW wordt de verjaring evenwel gestuit door een schriftelijke mededeling waarbij op uitkering aanspraak wordt gemaakt. Een nieuwe verjaringstermijn begint te lopen met de aanvang van de dag, volgende op die waarop de verzekeraar hetzij de aanspraak erkent, hetzij bij aangetekende brief ondubbelzinnig heeft medegedeeld de aanspraak af te wijzen onder eveneens ondubbelzinnige vermelding van het feit dat de rechtsvordering in geval van afwijzing verjaart door verloop van zes maanden.

4.3. Vast staat dat [eiser] bij brief van 7 september 2010 (r.o. 2.8) aanspraak heeft gemaakt op een (voortzetting van de) uitkering door Achmea. Hierdoor is de verjaring van zijn rechtsvordering gestuit. Naar het oordeel van de rechtbank is, anders dan Achmea aanvoert,

nadien geen nieuwe verjaringstermijn gaan lopen. Achmea heeft in haar brieven van 7 oktober 2010 (r.o. 2.9) en 13 januari 2011 (r.o. 2.10) weliswaar ondubbelzinnig medegedeeld de aanspraak van [eiser] af te wijzen, maar heeft in deze brieven – waarvan overigens niet duidelijk is of ze aangetekend zijn verstuurd – niet, zoals eveneens vereist op grond van artikel 7:942 lid 2 BW, ondubbelzinnig vermeld dat de rechtsvordering in geval van afwijzing verjaart door verloop van zes maanden. Van verjaring van de vordering van [eiser] is, gelet op het voorgaande, derhalve geen sprake. De rechtbank komt daarom in het navolgende toe aan een inhoudelijke beoordeling van de vordering van [eiser].

Inhoudelijk

4.4. [Eiser] stelt dat de verzekering per 8 september 2010 – voor drie dan wel voor vijf jaar – is verlengd. Hij verwijst hiertoe enerzijds naar de in r.o. 2.6 weergegeven brief van Achmea van 23 maart 2010 waarin dit volgens hem expliciet is medegedeeld. Anderzijds voert hij aan dat hij op 8 september 2010 arbeidsongeschikt was en (reeds) een uitkering genoot.

4.5. Achmea betwist dat (de dekking van) de verzekering per 8 september 2010 is verlengd. Dat dit het geval zou zijn, volgt volgens haar ook niet uit de brief van 23 maart 2010 waarin uitdrukkelijk staat opgenomen dat de uitkering aan [eiser] na 8 september 2010 enkel wordt uitbetaald *indien hier recht op is*. Dit is volgens Achmea, gelet op de overeengekomen einddatum, waarop ook de premiebetaling afgestemd is geweest, uitdrukkelijk niet het geval.

4.6. De vraag hoe in een schriftelijk stuk de verhouding tussen partijen is geregeld, kan niet worden beantwoord op grond van alleen maar een zuiver taalkundige uitleg van de bepalingen van dat stuk. Voor de beantwoording van die vraag komt het immers aan op de zin die partijen in de gegeven omstandigheden over en weer redelijkerwijs aan deze bepalingen mochten toekennen en op hetgeen zij te dien aanzien redelijkerwijs van elkaar mochten verwachten. (HR 13 maart 1981, NJ 1981, 635; Haviltex). In praktisch opzicht is de taalkundige betekenis die de bewoordingen van dat stuk, gelezen in de context van dat geschrift als geheel, in (de desbetreffende kring van) het maatschappelijk verkeer normaal gesproken hebben, bij de uitleg van dat geschrift vaak wel van groot belang (HR 20 februari 2004, NJ 2005/493).

4.7. Vast staat dat partijen bij aanvang van de verzekering zijn overeengekomen dat de verzekering zou lopen tot de zestigste verjaardag van [eiser] op 8 september 2010. [Eiser] heeft dit ter comparitie erkend. Uit de zich in het dossier bevindende verzekeringsbewijzen blijkt dat door Achmea ook steeds is aangegeven dat (de dekking van) de verzekering zou eindigen op die dag (r.o. 2.3).

Tegen deze achtergrond brengt de – op zichzelf enigszins cryptische – brief van Achmea d.d. 23 maart 2010 (r.o. 2.6), zeker nu daaraan geen verzoek om verlenging van de verzekering door [eiser] is voorafgegaan, niet met zich mee dat de duur van de verzekering is verlengd, dan wel dat [eiser] daarop gerechtvaardigd mocht vertrouwen.

4.8. Dat [eiser] op 8 september 2010 al een uitkering wegens arbeidsongeschiktheid genoot, leidt evenmin tot een verlenging van de verzekering. Niet gesteld of gebleken is immers dat en waarom dit gegeven zou maken dat de verzekering door zou lopen tot na de overeengekomen periode.

4.9. Gelet op het voorgaande zullen de vorderingen van [eiser] onder II en III worden afgewezen. [Eiser] heeft, gelet hierop, geen belang bij toewijzing van (een gedeelte van) de vordering onder I, zodat ook dit gedeelte van de vordering zal worden afgewezen.

4.10. De overige stellingen van partijen behoeven geen bespreking meer.

4.11. [Eiser] zal als de in het ongelijk gestelde partij in de proceskosten worden veroordeeld. De kosten aan de zijde van Achmea worden begroot op:

– griffierecht € 3.829,=

– salaris advocaat 2.842,= (2,0 punt x tarief € 1.421,=)

Totaal € 6.671,=

5. De beslissing

De rechtbank

5.1. wijst de vorderingen af,

5.2. veroordeelt [eiser] in de proceskosten, aan de zijde van Achmea tot op heden begroot op € 6.671,=,

5.3. verklaart dit vonnis wat betreft de kostenveroordeling uitvoerbaar bij voorraad.

NOOT

Tussen partijen was sedert 2001 een arbeidsongeschiktheidsverzekering van kracht. Daaraan ten grondslag lag het door verzekerde ondertekende aanvraagformulier waarin hij als gewenste dekking een eindleeftijd van 60 jaar had aangekruist. De contractsduur bedroeg (steeds) drie jaar. Het einde van het contract had als datum 7 september 2010. Op één van de polisbladen stond vermeld: “op deze einddatum verlengen wij dit contract automatisch met 3 jaar”. De dekking van de arbeidsongeschiktheid eindigde blijkens de polisbladen die verzekeraar had afgegeven op 8 september 2010, zijnde de dag waarop verzekerde 60 zou worden.

Na op 58-jarige leeftijd arbeidsongeschikt te zijn geworden ontving verzekerde aansluitend tot 8 september 2010 uitkeringen krachtens de polis. In de tussentijd schreef verzekeraar, naar aanleiding van vragen van verzekerde, dat de uitkering ook na 7 september 2010 aan hem zou worden uitbetaald “indien u hier recht op heeft”. Verzekerde leidde daaruit af dat hij ook na zijn 60e verjaardag nog recht op dekking krachtens de polis had. Verzekeraar maakte excuses voor de omissie, maar weigerde daaraan het gevolg te verbinden dat enig recht kon worden ontleend in die zin dat de dekking verplicht zou worden voortgezet na 7 september 2010. Verzekerde dagvaardde verzekeraar daarop.

De rechtbank overweegt aan de hand van de Haviltex-formule dat de polis – kort gezegd – niet alleen dient te worden beoordeeld op basis van een zuiver taalkundige uitleg, maar dat het tevens aankomt op de zin die partijen in de gegeven omstandigheden over en weer redelijkerwijs aan deze bepaling mochten toekennen en op hetgeen zij te dien aanzien redelijkerwijs van elkaar mochten verwachten. De taalkundige betekenis is, in de context van het geschrift als geheel, overigens wel vaak van groot belang, aldus de rechtbank.

Het wekt in dit verband naar mijn overtuiging dan ook geen verbazing dat de vorderingen werden afgewezen. Terecht en op goede gronden overweegt de rechtbank dat de einddatum en het eindigen van de dekking tussen partijen op zichzelf in ieder geval bij aanvang van de verzekering

vast stonden. De brief is, in de woorden van de rechtbank, “op zichzelf enigszins cryptisch”, maar verzekeraar heeft daarin wel een ondubbelzinnige voorwaarde geformuleerd door aan te geven dat de uitbetaling alleen zou geschieden, indien verzekerde daarop recht heeft, aldus de rechtbank.

In zijn algemeenheid mag niet onvermeld blijven dat de vraag die verzekerde aan de rechter voorlegde op zichzelf niet geheel onbegrijpelijk is. Er zijn immers diverse particuliere arbeidsongeschiktheidsverzekeringen in omloop die aan de verzekerde ook na het einde van de polis – onder voorwaarden – een recht op uitkering toekennen. Bij dergelijke regelingen kan de mate van arbeidsongeschiktheid na het einde van de verzekering overigens niet meer toenemen (Vgl. E.J. Wervelman, 'De particuliere arbeidsongeschiktheidsverzekering' in: *Verzekeringsrecht praktisch belicht*, Deventer: Kluwer, 4e druk, p. 739-741).

De casus die leidde tot het besproken vonnis doet sterk denken aan die welke ten grondslag ligt aan de uitspraak van de Geschillencommissie Financiële Dienstverlening van het KiFiD van 19 maart 2013 (2013-80, te kennen via www.kifid.nl). Inzet van dat geding vormde een niet geheel sluitende polisregeling. In art. 12 van de toepasselijke polisvoorwaarden was neergelegd dat elk recht op uitkering eindigde op de eerste dag van de eerstvolgende maand na het bereiken van de overeengekomen eindleeftijd van de verzekerde. In art. 13 van de toepasselijke polisvoorwaarden, dat betrekking had op het recht op uitkering na beëindiging van de verzekering, ontbrak een zodanige specifieke regeling echter. Dat klemde te meer ook, daar juist art. 13 van toepassing was, nu verzekerde arbeidsongeschikt was op het moment dat de verzekering eindigde. Verzekerde was het met de beëindiging van zijn uitkering niet eens.

De Geschillencommissie Financiële Dienstverlening deelde die opvatting echter niet, maar was daarentegen van oordeel dat verzekerde er redelijkerwijs niet van uit mocht gaan dat zijn uitkering na het bereiken van de eindleeftijd van 60 jaar zou worden voortgezet. Uit de polis en de algemene voorwaarden vloede naar haar overtuiging voort dat partijen overeengekomen waren dat de uitkering zou worden beëindigd bij het bereiken van de eindleeftijd van 60 jaar. Dat de tussen partijen overeengekomen eindleeftijd 60 jaar was, was ook uitdrukkelijk in de polis neergelegd. Verzekeraar had er weliswaar beter aan gedaan om, kort gezegd, ook in art. 13 te verwijzen naar het eindigen van het recht op uitkering na het bereiken van de overeengekomen eindleeftijd, maar uit het achterwege blijven daarvan kon redelijkerwijs niet worden afgeleid dat tussen partijen was overeengekomen dat de uitkering na het bereiken van de eindleeftijd van 60 jaar in weerwil van de inhoud van de polis toch nog zou worden voortgezet, aldus nog steeds de Geschillencommissie. Dat ook verzekerde zich bewust was van de betekenis van de overeengekomen eindleeftijd leek, zo vervolgt zij, te volgen uit het feit dat hij verzekeraar in 2009 had verzocht om de eindleeftijd (weer) te verhogen naar 65 jaar. Bovendien wijst de Geschillencommissie er (naar mijn overtuiging met recht) op dat, indien met verzekerde zou worden aangenomen dat de uitkering niet wordt beëindigd bij het bereiken van de eindleeftijd, dit zou betekenen dat deze voor onbepaalde tijd zou moeten worden voortgezet. Terecht en op goede gronden overweegt zij daarbij dat moet worden aangenomen dat geen van partijen redelijkerwijs heeft kunnen begrijpen dat dat gevolg bij het sluiten van de verzekering was beoogd.

In gelijke zin oordeelde de Commissie van Beroep van het KiFiD in de uitspraak van 29 augustus 2013 (2013-25) in een soortgelijke kwestie, door te overwegen dat de door verzekerde voorgestane uitleg immers tot het aanstonds onaannemelijke en daarom onaanvaardbare resultaat zou leiden dat onduidelijkheid zou bestaan omtrent het tijdstip waarop in het geval van blijvende arbeidsongeschiktheid het recht op uitkering zou eindigen. Ook in die zaak bepleitte verzekerde

(aldus tevergeefs) dat de uitkering moest worden gecontinueerd, ondanks het bereiken van de verzekerde eindleeftijd.

Andere civielrechtelijke voorbeelden van polissen die bepalen dat elk recht op uitkering vervalt na het einde van de verzekering zijn te putten uit de casus die leidde tot het vonnis van de Rechtbank Rotterdam van 9 december 2009 ([ECLI:NL:RBROT:2009:BL1474](#)) en het arrest van het Hof Amsterdam van 30 september 2008 ([ECLI:NL:GHAMS:2008:BG2107](#)). Essentieel in dit laatste arrest is nog dat het hof de polisvoorwaarden die zien op de duur en het einde van de arbeidsongeschiktheidsverzekering tot kernbeding verheft, nu deze zien op de situatie dat na afloop van de verzekering geen daguitkeringen meer doorlopen.

mr. dr. E.J. Wervelman, advocaat bij Verschoof Wagenaar Wervelman Advocaten te Utrecht en raadsheer-plaatsvervanger bij het Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Copyright 2015 - Sdu - Alle rechten voorbehouden.